

Santa Nikolaus saka Jepang

Uskup Alexander (Mileant)

Isiné:

Urip	2
Panggilan.....	4

Hakodate	7
Kasuksesan wiwitan	9
Bantuan saka Rusia	13
Terjemahan Kitab Suci lan buku-buku penting liyane	15
Perang	20
Taun-taun pungkasan ing uripé lan sedaé	23
Katedral Santo Nikolaus	26
Tembung lan Piwulangé Nicholas saka Jepang	30
Siapna atimu kanggo godaan	30
Saka layang marang Metropolitan Makarii (Nevsky)	32
Kesimpulan	36

Urip

Santa Nikolaus (Kasatkin), sing padha karo para Rasul, pangadeg lan hierarki pisanan Gréja Jepang, iku misionaris Rusia sing pinunjul ing abad kaping 20. Sawisé séda ing taun 1912, dhèwèké dikanonisasi enem puluh taun sawisé seda (31 Maret 1970).

Misionaris tanpa pamrih iki nyawisake sakabehe gesange lan kabeh tenagane kanggo nginjili Injil lan nyebar Sabda Gusti ing Tanah Srengenge Munggah, lan pakaryane, sing pantes karo para Rasul, ngasilake woh sing akhe. Mitsuo Nagana nulis: "Panjenengané ninggalaké sawijining katedral, 8 kapel, 175 gréja lan 276 paroki;

panjenengané nglatih siji uskup, 34 imam, 8 diakon lan 115 pangkotbah. Jumlah sakabèhé umat Ortodoks ngancik 34.110..."

Imam Agung I. Vostorgov, sing ngunjungi Jepang, nulis: "Ora ana wong ing Jepang, kejaba Kaisar, sing nduwé kasohoran kaya ngono ing nagara iki. Ing kutha krajan Jepang, ora perlu takon ing ngendi misi Ortodoks Rusia dumunung; cukup ngucapake siji tembung 'Nikolai', lan meh saben kusir delman langsung ngerti ing ngendi kudu nganter tamu misi kasebut. Gréja Ortodoks dijenengi 'Nikolai', misi kasebut uga dijenengi 'Nikolai', malah Ortodoksi dhéwé uga disebut nganggo jeneng 'Nikolai'. Nalika lelungan ngubengi nagara nganggo busana pandhita Rusia, kita tansah lan ing endi-endi ditampa kanthi pandelengan sing ramah, lan ing tembung-tembung salam lan obrolan bab kita, kita bakal krungu, ing antaraning tembung lan ungkapan basa sing ora dingerteni, siji tembung sing akrab lan kinurmatan: 'Nikolai'..."

1. Orientalist kondhang D. M. Pozdneev, sing ngerti sang wali kanthi becik, ngelingi: "Saliyane alusé, dhèwèké iku wong sing kersané kiyat kaya wesi, ora ana alangan sing bisa ngalangi, sawijining pamikir praktis lan administratur sing paham carané metu saka kahanan angel apa waé. Saliyane ramah, dhèwèké uga nduwèni kemampuan dadi adhem, tegar, lan tegas marang wong-wong sing dianggep perlu didisiplinké nganggo langkah-langkah ketat, dihukum amarga sawijining kesalahan, utawa dikendhalèkaké. Saliyane sifat sosialis, ana kadhemenan jero sing dipikolehi liwat pengalaman dawa lan cobaan pait, lan butuh wektu lan upaya gedhe kanggo entuk kapercayan lan keterusterangané. Saliyane polos kaya bocah cilik sing dadi ciri wong sing seneng ngobrol, dhèwèké nduwèni wawasan ideal sing pantes kanggo negarawan agung, katresnan tanpa wates marang tanah airé, melu ngrasakaké sangsara lan kasangsarané... Ideal-ideal luhur lan suci, karsa wesi lan ketekunan tanpa entek — iku intié Uskup Agung Nicholas."

Ora ana sing ora sarujuk karo A. Platonova, panulis salah siji biografi sang wali, sing nulis: "Iku dadi kawajiban saben wong Rusia kanggo ngerti babagan dheweke kanthi rinci sak bisa, amarga wong kaya Uskup Agung Nicholas iku kebanggaan lan kamulyan negarane."

Pakaryané kebak akèh kasedhihan. Uskup Agung Nicholas dikejar saka loro pihak: déning Jepang – minangka agen politik Rusia, mata-mata lan agitator sing nyebarake pengkhianatan lan simpati marang Rusia sing licik lan pemangsa ing tanah Jepang; lan déning wong Rusia – minangka tokoh sing mbukak marang Jepang bab-bab babagan Rusia sing ora perlu dingertèni... Karya Uskup Agung iku banjur dianggep ora mung ora ana gunané nanging uga mbebayani, déné akèh wong ing Rusia nganggep dhèwèké minangka wong anèh sing keserang mania aneh. Uskup Agung Nicholas tetep semangat ing pakaryané amarga loro gagasan sing wis nuntun dhèwèké sajrone uripé: sing kapisan yaiku gagasan pelayanan apostolik, upaya luhur kanggo nyebaraké Ortodoksi marang wong-wong pagan; sing kapindho — keyakinan sing kiyat manawa pakaryané kudu tetep pisah sakabèhé saka politik." Lan ing panggonan liya: "Dhèwèké kapenuhan pangerten manawa apa sing dadi pangajab ing atiné dudu kanggo kapentingan donya."

Panggilan

Ivan Dmitrievich Kasatkin lair tanggal 1 Agustus 1836 ing desa Bereza, Distrik Velsky, Provinsi Smolensk.¹ Bapaké, Dmitry Ivanovich Kasatkin, dadi diaken ing gréja désa.² Bocah iku dijenengi Ioann minangka pangurmatan marang Nabi Agung, Pembuka dalan, lan Pembaptis Gusti. Ibune, Ksenia Alekseyevna, seda nalika yuswa 34 taun, nalika umure isih limang taun.

Sanadyan urip mlarat banget, bocah iku dikirim sinau dhisik ing Sekolah Teologi Velsky banjur ing Seminari Teologi Smolensk. S. Nedachin nulis: "Amarga durung ana sepur, pemuda iku kudu mlaku ngliwati kampung kumuh sing medeni ing Velsky – sing nganti saiki isih kaya ngono – menyang kutha provinsi Smolensk

kanggo nampa pendidikan ing seminari teologi. Ora kabèh seminaris ing jaman kuwi lelungan menyang panggonan sinau nganggo jaran. Akeh banget saka wong-wong mau—sing paling mlarat, kalebu bocah Kasatkin—kudu mlaku luwih saka 150 vèrst kanggo tekan seminari.

Ing taun 1856, piyambakipun lulus kanthi kapujian saka seminari lan dipunutus, kanthi biaya nagari, menyang Akademi Teologi St. Petersburg, ing ngendi piyambakipun sinau ngantos taun 1860.

Para jamaah Gréja Pangunggahan ing dalan Nikitinskaya ing Moskow netepake yèn panggonan désa iki saiki dienggoni déning désa Bereza ing distrik pedesaan Mostovsky ing distrik Oleninsky, Wilayah Tver. Ing taun 1836, désa Bereza dadi pusat volost Berezovskaya ing Distrik Velsky lan dumadi saka limang rumah tangga (pitu priya lan enem wanita). Ora ana siji omahé sing isih ana saka désa iki. Gréja désa dirusak nalika Perang Patriotik Agung.

Wong suci iku ngopeni bapakne nganti pungkasaning urip bapakne, maringi bageyan saka gajine saben wulan.

Wong enom iku nuduhake kemampuan sing luar biasa; diarep-arep dheweke bakal tetep ana ing akademi kanggo nyiapake karir dadi profesor, nanging keputusane kanggo menyang Jepang ngganti nasibe sakabehe.

Keputusan iku digawe kanthi ora disangka-sangka. Miturut Saint Nicholas dhéwé, gagasan urip monastik durung tau mlebu ing pikirane nganti wektu kuwi. Nanging sawijining dina, nalika mlaku-mlaku liwat kamar-kamar akademi, Ivan Dmitrievich weruh pangumuman ing salah siji 'kamar umum' sing nawakake panggonan kanggo salah siji lulusan akademi supaya menyang Jepang dadi rektor gréja kedutaan ing Hakodate. Sawetara kanca Kasatkin wis nyatakake kepéngin menyang Jepang dadi imam. Undhangan iki ora nggawe kesan khusus marang pemuda iku, sanajan elingane Golovnin babagan Jepang biyen wis tau nggawe kesan sing kuwat marang dheweke. Dheweke kanthi tenang lunga menyang Ibadah Sajeroning Wengi. Lan banjur, nalika ibadah, dheweke dumadakan mutusake yen dheweke kudu lunga menyang Jepang. Sawise bali saka Ibadah Siji Wengi, dheweke

kanthi atine kang krasa banget menyang rektor akademi, Paduka Mulya Nektarios, lan ngandhani kepinginane lunga menyang Jepang, ora minangka imam sing wis omah-omah, nanging minangka biksu. Rektor akademi kuwi banget nyengkuyung semangat pemuda mau lan nglaporake kersane marang metropolit. Ing wektu sing paling cendhak, nasibe Ivan Dmitrievich Kasatkin wis ditemtokake.

Ing tanggal 21 Juni 1860, pemuda iku dicukur rambut dadi biksu lan diparingi jeneng Nicholas. Ing tanggal 29 Juni, dina raya Santo Petrus lan Santo Paulus, Rasul-rasul sing Sepisanan Diarak, dhèwèké ditahbisaké dadi hierodeakon, lan ing dina sabanjuré, ing dina raya Synaxis Rolas Rasul (raya pelindung gréja akademi), dhèwèké ditahbisaké dadi hieromonk. Uskup Nektarios, sing wis nyukur rambute pemuda mau dadi biksu, maringi jeneng Nikolaus lan kandha: "Ora ana ing biara kowe kudu nglakoni urip asketisme. Kowe kudu ninggalake tanah airmu lan lunga ngladeni Gusti ing tanah sing adoh lan durung pracaya. Saliyane salib kasunyian, kowe uga kudu nggawa tongkat peziarah; sacedhake urip kasunyian, pakaryan apostolik ngenteni kowe."

Ing pungkasan wulan Juni, Hieromonk Nicholas ninggalake St Petersburg lan nginep telung dina karo kulawargané ing désa. Sawisé pamitan, dhèwèké miwiti lelampahan dawa. Dhèwèké nggawa Ikon Smolensk Sang Ibu Gusti, sing dijaga sajrone uripé.⁴

Perjalanan menyang Jepang dawa lan angel. Hieromonk Nikolai nglampahi mangsa adhem ing Nikolayevsk-on-Amur. Ing kana dhèwèké ketemu karo Santo Innocent, Pencerah Siberia (nalika semana dhèwèké Uskup Kamchatka). Sing kapindho maringi berkah marang piyambakipun kanggo tugas ing ngarep lan nyaranake supaya piyambakipun nyawisake manah sakabehe kanggo sinau basa Jepang. Ndeleng jubah hieromonk sing kumel, Uskup Innocent tuku beludru alus lan piyambakipun motong jubah kanggo Romo Nikolai. Panjenengané uga masang salib dada perunggu ing gulu Romo Nikolai, sing dipikolehi amarga partisipasiné ing Kampanye Krimea.

Ing tanggal 14 (2) Juni 1861, hieromonk Nikolaus teka ing pelabuhan Jepang Hakodate kanthi kapal angkut militer 'Amur'.

Hakodate

Iosif Antonovich Goshkevich (1814–1875), sawijining tokoh sing luar biasa ing pirang-pirang bab, diangkat dadi konsul Rusia pisanan ing Hakodate.⁵ Dheweke teka ing Hakodate ing periode sepuluh dina katelu ing September 1858, digandhengake karo kulawargané, sawijining perwira angkatan laut, dhokter, rohaniawan (sing pungkasan bali menyang tanah air amarga lara ing taun konsulat diadegaké), papat abdi lanang lan loro abdi wadon.

Sanajan sadurunge Romo Nikolai teka ing Jepang, konsulat Rusia wis kasil mbangun Gréja Kebangkitan Kristus ing Hakodate (mengko, nalika Kebakaran Agung Hakodate, gréja iki rusak amarga kobongan, lan gréja watu dibangun ing panggonané). Pastur Vasily Makhov ngawasi pambangunan lan pangrabasane gréja kasebut. Amarga lara, piyambakipun kapeksa ninggalaké Jepang lan wangsul dhateng tanah kelairané sawisé mung setaun, sawisé kuwi I. A. Goshkevich nyuwun dhumateng Sinode supaya ngutus pastur sing nduwèni pendhidhikan teologi luwih dhuwur.

Kudu dicathet yèn nalika semana sikap wong Jepang marang wong manca nagari kuwi banget mungsuh. Prajanjian 'damai' sing dipaksakaké déning nagara-nagara Kulon nyebabaké rasa ora seneng banget ing kalangan samurai, sing nganggep wong manca nagari kuwi 'barbar' lan nyengkuyung supaya padha diusir kabèh. Akibate, dibukane negara lan rawuhe wong manca nyumbang marang tuwuhé xenophobia ekstrim, sing kadhangkala kawujud ing kekerasan terbuka. Contone, enem wong manca dipatèni ing separo kapisan taun 1861. Serangan bersenjata marang wong Kristen, sing dianggep dening wong Jepang meh dadi mungsuh utama, kelakon ing Kyoto, Edo, lan Yokohama. Ing Hakodate, ora ana kedadeyan kaya ngono; nanging, wong Jepang ndeleng wong

Rusia kanthi curiga sing ora kurang, malah bisa uga luwih gedhe, tinimbang marang wong manca liyane. Kerusuhan, lan bebarengan karo kuwi sentimen anti-Shogunate saya ngrembaka. Ing taun 1862, perang saudara skala penuh meletus, rampung ing taun 1868 kanthi munduré Shogun lan pambentukan pamaréntahan kaisar. Kanthi giliran nasib, Hakodate, sing diduduki armada Enomoto, kabuktèn dadi benteng pungkasané Shogun. Nanging, armada iki dikalahaké déning pasukan kaisar wiwit Mei 1869. Kaisar pindhah menyang Edo, sing sakbanjuré dijenengi Tokyo, utawa 'Ibukota Wétan'. Jaman Meiji diwiwiti — jaman 'Pamrentahan Padhang'.

'Mung Gusti sing ngerti sepira sangsara sing tak lakoni ing taun-taun awal kuwi. Kabeh telung mungsuh—donya, daging, lan setan—nglawan aku kanthi kabeh kekuwatane lan ngetutake aku saka mburi, nyoba nyeret aku ing panggonan peteng lan sempit sing pisanan; lan godaan-godaan iki katon pancen sah: "Apa aku ora, kaya saben manungsa liya, digawe kanggo urip kulawarga? Apa kowe ora bisa ngladeni Gusti Allah lan tangganmu kanthi gemilang ing donya? Pungkasané, apa wong saiki luwih dibutuhaké kanggo Rusia tinimbang kanggo Jepang? "Lan sapiturute. Ewon-ewon godaan kaya ngono mili menyang kupingmu, saben dina lan saben jam, ing urip sing sadar lan , ing ngimpi, ing omah ing selmu, lan nalika ndedonga ing gréja. Kabeh iki mbutuhake kekuwatan rohani sing gedhe lan pangrêdaning raos agama sing jero banget kanggo ngungkuli kabeh iki."

Ora ana pitakon bab mènèhi ceramah, amarga "wong Jepang ing jaman kuwi nganggep wong manca minangka kéwan, lan agama Kristen minangka sekte ala sing mung dienggoni déning penjahat kondhang lan dukun sihir." Malahan, misionaris enom kuwi ora ngerti basa Jepang lan durung paham babagan agama, sajarah, lan kabudayan Jepang. 'Sawisé teka ing Jepang, aku langsung sinau basa lokal sak apik-apiké. Mbutuhaké akèh wektu lan usaha sadurungé aku bisa nguwasani basa barbar iki, sing tanpa mangu-mangu paling angel ing donya, amarga dumadi saka loro: basa Jepang asli lan basa Cina, sing nyawiji nanging ora nate nyawiji dadi siji. <...> Akhire aku bisa, kanthi cara apa wae, sinau ngomong basa Jepang lan nguwasani cara nulis sing paling prasaja lan gampang sing digunakake kanggo karya ilmiah asli lan sing wis diterjemahake." Wiwitané, dhèwèké diajari

basa Jepang déning juru basa Gubernur Hakodate. Miturut saran sing kapindho, Hieromonk Nicholas miwiti mlebu sekolah swasta Kimura Kensai, sing misuwur amarga kawruh sing luar biasa. Ing kono dhèwèké uga sinau sajarah lan sastra Jepang, uga Budha, Shintoisme, lan Konfusianisme. Saliyane Kimura Kensai, gurune kalebu Saga Juen lan Niijima Shime. Sinaué njupuk wolung taun. Kanggo meh kabèh wektu, dhèwèké sinau 14 jam saben dina. Ing periode iki, dhèwèké uga wiwit rawuh ing pasamuwan sastra lan pura-pura Shinto. D. M. Pozdneev⁶ nulis: "Kanthi maca sastra Jepang kanthi ajeg lan sesambungan rutin karo wong Jepang, Bapa Nikolai nggayuh panguasaan basa Jepang sing luar biasa, loro lisan lan tulisan." Dheweke nduwé aksèn manca sing kenceng, nanging kuwi ora nyegah dheweke supaya ora dipahami kabèh wong Jepang, enom lan tuwa padha; kamekaran kosakatane lan gampangé mbentuk ukara maringi kekuwatan marang omongané sing nyenengaké kabèh wong Jepang... Ungkapané ringkes, cara milih tembungé paling ora disangka-sangka, nanging luar biasa urip lan kuat.

"Wiwitane aku nyoba sinau sajarah Jepang, agama lan semangaté wong Jepang, supaya bisa mastiake nganti pira pangarep-arep kanggo padhangé negara lumantar panginjilan Injil bisa kelakon ing kana; lan saya akrab aku karo negara iki, saya yakin aku yèn wektu wis cedhak banget nalika sabda Injil bakal muni banter lan nyebar kanthi cepet saka ujung ka ujung kakaisaran."

Kasuksesan wiwitan

Lelaki Jepang pisanan sing mlebu Ortodoksi yaiku Takuma **Sawabe** (1835–1913), mantan samurai saka klan Tosa lan imam ing pura Shinto kuna ing Hakodate. Sawabe iku anggota sawijining paguyuban rahasia sing tujuane ngusir kabèh wong manca saka Jepang, lan kondhang minangka ahli pedhang sing unggul. Ing kapasitas iki, minangka pelatih pedhang, dhèwèké teka ing omahé anaké konsul Rusia, I. A. Goshkevich. Dheweke tau ngumbara saindenging Jepang, ngupadi panguripan kanthi maringi palatihan pedhang. Sawisé tekan Hakodate,

dheweke nikah karo putriné sawijining pendeta ing pura Shinto lan ora mung njupuk jeneng kulawarga mertua, Sawabe, nanging uga pangkat lan kalungguhan pendeta warisané.

"Sawabe nglakoni urip tentrem lan tentrem ing tengah-tengah kapercayan pagan. Minangka pandhita ing pura paling tuwa ing kutha, dhèwèké diormati déning wong-wong, nduwèni pangasilan gedhé, lan ora ngerti kajaba rasa puas lan kabagyan. Kulawargané dumadi saka garwa enom sing ayu, anak lanang cilik, lan ibu mertua. Dhèwèké bangga marang tanah air lan kapercayan karuhuné, mula dhèwèké ngremehké wong manca lan sengit marang kapercayané, sing bab kuwi dhèwèké nduwèni pamanggih sing paling ora adhedhasar.

Crita rinci babagan pangowahan iman priya Jepang sing tegas iki, sing kelakon ing taun 1864, kacathet ing buku A. Platonova.

Sawabe kerep ketemu Hieromonk Nicholas ing omah konsul lan tansah ndelok dheweke kanthi kebencian nganti ing sawijining wektu Hieromonk Nicholas ora tahan maneh lan takon:

'Kenapa kowe nesu banget marang aku?' Wangsulane cetha tanpa samar-samar:

'Kowe-kowe wong manca kabeh kuduné dipatèni. Kowe wis teka kanggo ngintip tanah kita. Lan kowe, karo ajaranmu, bakal marakaké karusakan paling gedhé tumrap Jepang.'

'Apa kowe wis kenal karo piwulangku?'

'Ora,' wong Jepang kuwi mangsuli, katon isin.

'Apa adil ngadili, apamanèh ngukum, wong liya tanpa krungu dhisik? Apa adil ngina apa sing ora kowe ngerti? Krungu dhisik lan goleki, banjur ngadili. Yen piwulangku ala, usirna kita saka kéné. Banjur kowe bakal tumindak adil.'

'Yen mangkono, omonga!'

Tembungé Hieromonk Nicholas nggeteraké samurai mau nganti jero atiné. Dhèwèké nyuwun idin kanggo ketemu manèh karo hieromonk mau lan nerusaké pacelathoné. Sawisé sawatara wektu, Romo Nicholas nulis marang Metropolitan Isidore: "Sang pandhita saka agama kuna teka marang aku kanggo sinau iman kita. Yen dhèwèké ora nyerah utawa ora mati (amarga paukuman pati amarga pindhah agama dadi Kristen), mula akèh sing bisa diarep-arep saka dhèwèké."

Ing layang tanggal 20 April 1865, Hieromonk Nicholas nulis: "Imam kuwi pancen nggenteni baptisan saka aku kanthi semangat. Dheweke nduwé pendhidhikan apik, pinter, lancar ngomong, lan setya marang Kristen kanthi sakabehe atiné. Tunggal tujuane ing urip saiki yaiku ngladeni negarane kanthi nyebarake agama Kristen, lan aku tansah kudu nyetop panyuwunane amarga wedi yen dheweke bakal mati sadurunge duwe kesempatan kanggo nindakake apa-apa kanggo tujuan iki."

Kisah ing ngisor iki saka dheweke nyritakake sepira mbebayani kahanane Savabe: "Aku ora bisa maca buku iki [Injil] kanthi terang-terangan, nanging aku kepengin banget maca. Mula aku mikirake gagasan maca kitab iku nalika nindakake upacara ing miya-ku [yèn tegese, pura pagané]. Aku bakal nyelehake Injil ing ngarepku tinimbang buku upacara pagané, lan maca nalika nggebuk kendhang kaya biasané. Ora ana siji waé sing curiga yèn aku maca 'bidah' manca nagara."

Ora suwe sawisé kuwi, Sawabe ngenalaké kancané, dhokter Sakai Atsunori, marang Hieromonk Nicholas. Sawisé sawatara wektu, kanca katelu—dhokter Urano—mèlu gabung. Wong Jepang banjur miwiti nganakake sesi katekesan dhéwé, lan ing mangsa semi taun 1868 wis ana nganti 20 wong sing siap dibaptis.

Ing wektu kuwi, panganiayaan marang umat Katolik diwiwiti maneh ing Nagasaki, nalika ana pejabat anyar teka ing Hakodate. Ing wulan April 1868, Hieromonk Nicholas kanthi rahasia maringi baptisan marang telung kanca mau ing kamare, sawisé kuwi padha ninggal Hakodate. Wong-wong mau yaiku Paul Sawabe, John

Sakai, lan James Uranō. Ing wektu kuwi, limang wulan sadurungé wiwitaning jaman Meiji, Gréja Ortodoks Jepang kawangun.⁷

Ujian abot langsung nyerang Sawabe. Bojoné dadi edan lan sawisé sawetara wulan, nalika lagi edan, ngobong omahé dhéwé. Sawabe ora bisa golek pangayoman lan ora suwé bali menyang Hakodate. Saiki dhèwèké ora nduwé dhuwit kanggo nyukupi kabutuhan lan ora ana atap kanggo nyinggahi. Ing watara wektu sing padha, ing taun 1868, dhèwèké dipenjara. Santo Nikolaus nulis: 'Ing ngarep mripatku, proses lairé manungsa menyang urip anyar lumantar sih rahmaté Gusti Allah kelakon, déné ing mburi mripatku wis ana proses liya sing wis diwiwiti — proses nguji lan nguwatké tekadé Paulus sing anyar lair.' Putrané sing umuré wolung taun, miturut hak warisan, dadi imam ing candhi pagan sing padha, sing maringi dhèwèké sarana kanggo nyukupi kabutuhan dhèwèké lan ibuné sing lara. Mengko, Paul Savabe diparingi panglipur amarga bisa ndeleng putrané dadi wong Kristen. Kabeh cobaan kuwi mung nambah semangat Paul, lan ing taun 1875 dhèwèké diangkat dadi imam.

Kristen kapindho ing antarané kita yaiku Pak **Sakai Ioann**. Dhèwèké dhokter lokal lan kanca raket Pak Sawabe, sing wis mlebu agama Kristen. Sawabe nyoba ng yakinaké kancané supaya nindakake sing padha, nanging Sakai pancèn pinter debat, lan angel ng yakinaké dhèwèké; mula Pak Savabe wiwit ngajak dhèwèké menyang omahku luwih kerep, lan kita loro bebarengan nyoba mbujuk dhèwèké. Akhire, Pak Sakai dibaptis lan malah diangkat dadi imam, jabatan sing ndadekake dhèwèké ora suwe seda amarga lara. Kristen katelu yaiku Pak Urano James, sing uga mantan dhokter. Dhèwèké dibaptis ing Hakodate déning Romo John Ono sing saiki, lan sakwisé kuwi sawatara wong liya uga dibaptis. Nanging wong-wong mau dadi sing paling utama ing antarané Kristen-Kristen pisanan kita. Sawisé kuwi, cacahé wong sing nampa Baptisan Suci saya tambah akèh, lan kamungkinan panyebaran agama Kristen kanthi sistematis ing Jepang wiwit muncul. Mung kanggo tujuan iki, yaiku kanggo njaluk ijin resmi, aku lelungan menyang Rusia sawatara wektu lan sawisé nampa ijin lan berkah saka Sinode Suci ing kana, aku bali manèh menyang Jepang. Ora suwe sawisé aku teka, Pak Sawabe sowan

marang aku lan, saliyané bab liya, ngandhani aku bab tumindak anehé Pak Sakai nalika aku ora ana ing Jepang, sing ngentekaké kabèh wektuné kanggo ngupaya entuk bathi finansial saka kegiatane, déné wong Kristen liyané kosok baliné padha nyoba mbagi kabèh marang seduluré. Nalika krungu kuwi, aku meh nyalahake Pak Sakai, nanging nalika dhèwèké teka, kabèh dadi cetha langsung. Nalika dhèwèké teka marang aku, Pak Sakai nyerahaké 100, s (kira-kira rong atus rouble) sing wis diklumpukaké, kang arep digunakaké kanggo pakaryan Gréja. Iki nerangaké rasa bingungé Pak Sawabe bab tumindak Pak Sakai, sing katon aneh ing pandelengan kapisan.

Ana kedadeyan liya sing uga aneh ing permukaan, sing nyangkut Pak **Tomi Peter**. Ing sawijining wektu, kabeh wong weruh yen dheweke mendadak ilang. Ora ana sing ngerti dheweke lunga menyang endi. Aku takon marang bojone, nanging dheweke uga ora ngerti, sanajan pasuryane ora nuduhake sedhih utawa kuwatir. Kabeh kedadeyan kuwi pancen misterius banget lan lumaku suwene wektu. Nanging sawisé 11 dina, sawijining sonten watara jam sewelas, Pak Tomi Petr teka ing omahku karo Pak Sakai. Aku weruh yèn dhèwèké wis dadi kurus banget; balung-balungé njedhul landhep saka rai sing warnané wis owah kabèh; pancèn nyedhihaké ndelok dhèwèké. Nalika aku takon dhèwèké ana ing endi lan kenapa boboté mudhun banget, dhèwèké mangsuli yèn dhèwèké wis nglampahi kabèh wektu kuwi kanthi ora turu lan ora mangan, sarta ndedonga supaya sedulur-seduluré sing pagané enggal éntuk pencerahan lumantar cahya kabeneran sing bubar iki diparingaké marang dhèwèké dhéwé. Nalika mireng kabèh mau, aku kaget banget karo pameran pangabdian sing nyentuh ati marang iman. Nanging, aku rumangsa kudu ngandhani dhèwèké yèn tumindak kaya ngono kudu ditindakake manut paugeran Gréja, merga yèn ora, bisa mbebayani kaséhatan.

Bantuan saka Rusia

Ing pungkasan taun 1869, Hieromonk Nikolai, sawisé nyuwun ijin, mangkat menyang Rusia kanggo nyuwun marang Sinode Suci ijin mbukak stasiun misi Rusia ing Jepang.

Hieromonk Nicholas teka ing Rusia ing Februari 1870. Petisié disetujoni tanggal 6 April 1870, nalika Alexander II maringi persetujuan kaisar marang kaputusan Sinode Suci kanggo ngadegaké misi misionaris Rusia ing Jepang, kang dumadi saka siji pimpinan misi, telung hieromonk misionaris, lan siji pelayan awam. Setengah saka perkiraan biaya ditanggung déning Bendaharawan Nagara, déné setengahé manèh dibebani marang dana percetakan Departemen Agama. Sacara total, misi kasebut diparingi alokasi 6.000 rubel saben taun lan dana sakaligus 10.000 rubel. Pusat-pusat misi dumunung ing Tokyo, Kyoto, Nagasaki, lan Hakodate. Hieromonk Nicholas diangkat dadi kepala misi lan diunggah pangkaté dadi archimandrite. Misi kasebut dilebokake ing sangisoré yurisdiksi Keuskupan Kamchatka. Tugas-tugas para misionaris kasebut kacathet ing 'Instruksi kanggo Misi', sing diajukake déning Hieromonk Nicholas lan disahake déning Sinode.

Archimandrit Nikolai piyambak nulis ing taun 1879: "Ciri khas Ortodoksi Jepang yaiku misi Ortodoksi, sing wis ana mung wolung taun, kanthi mung loro misionaris sajrone wektu kuwi lan tanpa sumber daya materi sing cetha, wis nduwéni jumlah Kristen kaping pindho tinimbang kabèh misi Katolik lan Protestan digabungaké."

Sadurunge mangkat menyang Jepang, Archimandrit Nicholas bisa ketemu karo bapakne sing wis sepuh.

Dheweke bali menyang Hakodate ing Maret 1871. Penginjilan Injil terus lumaku sanajan dheweke ora ana. Ing pungkasan taun, Archimandrite Nicholas mbaptis sewelas wong ing Sendai.

Ing taun 1872, Hieromonk Anatoly (Tikhai), sawijining calon ing Akademi Teologi Kiev, teka ing Hakodate. Archimandrite Nicholas ngendika babagan dhèwèké kaya mangkéné: "Aku ora bisa ngarep-arep asistèn sing luwih apik!" Dhèwèké nyerahaké gréja ing Hakodate marang Bapa Anatoly lan, ing tanggal 4 Februari 1872, pindhah menyang Tokyo.

Terjemahan Kitab Suci lan buku-buku penting liyane

Pakaryan utama sang wali, sing diwiwiti nalika dhèwèké isih ana ing Hakodate, yaiku nerjemahaké Kitab Suci lan buku-buku liturgi menyang basa Jepang. Wiwit taun 1869, Santo Nikolaus wis nulis: "Saka kabèh sing wis diomongaké nganti saiki, katoné bisa disimpulké yèn ing Jepang, paling ora ing mangsa ngarep sing cedhak, panèné akèh. Nanging ora ana siji waé buruh ing pihak kita, kejaba saka upayaku dhéwé sing pribadi tenan... Sanajan aku nerusake pakaryanku kaya sadurunge, upaya siji wong ing kene meh padha karo setitik ing segara. Siji terjemahan Prajanjian Anyar, yen ditindakake kanthi bener (lan kepiye bisa ditindakake liya?), bakal mbutuhake paling ora rong taun maneh saka pakaryan khusus. Sabanjure ana Perjanjian Lawas sing kudu diterjemahake; saliyane, yen kita kepengin nduweni Gréja Kristen sanadyan cilik, mesthi perlu nganakake ibadah nganggo basa Jepang; lan piye karo buku-buku liyane, kaya Ta Sejarah Suci, Sejarah Gréja, Liturgi, lan Teologi? Kabeh mau uga bab sing paling perlu. Kabèh iki, lan karya-karya liya sing padha, kudu diterjemahaké menyang 'Bahasa Jepang'—basa sing nganti saiki durung dingerteni apa wong manca bakal bisa nguwasani nganti tekan tingkat sing bisa nulis nganggo basa iku setengah gampang lan cepet kaya biasané wong manca nulis nganggo basané dhéwé.' Akèh sawisé kuwi, dhèwèké nulis yèn pakaryan terjemahan 'ngemot inti sejati saka pakaryan misi.' Saiki, pakaryan misi, ing endi wae dununge, ora bisa winates mung marang ceramah lisan. Jamané Francis Xavier, sing mlayu-mlayu ing dalan karo nggawa bel lan ngundang pamirsa, wis suwé kliwat. Nanging ing Jepang, amarga katresnané masyarakat marang maca lan ajining tembung sing dicithak saya mundhak, para umat lan katekumen kudu luwih dhisik diparingi buku sing ditulis nganggo basa ibuné, nganggo prosa sing apik, diterbitaké kanthi tliti, éndah, lan regané terjangkau. Sing wigati banget kanggo kita yaiku buku-buku sing nerangake bedane doktrin karo Katolikisme lan Protestanisme.

11. Gréja iki dirancang déning arsitek St. Petersburg Mikhail Arefievich Shchurupov. Ikonostasis, sing dirusak nalika gempa taun 1923, wis dicét déning ikonografer St. Petersburg Vasily Makarovitch Poshehonov. Sumbangan kanggo pambangunan gréja teka saka saindenging Rusia. Moskow waé nyumbang 200.000 rubel, sing nganti 40 persen saka total biaya karya.

12. Kunjungan ahli waris tahta Rusia menyang Jepang uga dijadwalake bareng karo acara iki; nanging sawisé kedadeyan ing Ōtsu, Tsarevich ninggalake Jepang.

Ing Hakodate, amarga ora ana juru basa, ibadah ditindakake nganggo basa Slavia Greja, dene mung 'Tuhan, welas asih', 'Dewa Suci', 'Aku pracaya' lan 'Bapa Kita' sing dinyanyikake lan diwaca nganggo basa Jepang. Nalika nerjemahake pandonga 'Gusti, welasana', muncul pitakon babagan carane nerjemahake tembung 'welasana', amarga asring dianggep kaya ngewelasani penjahat. Uskup Nicholas ngendika: 'Kita ora nduwé hubungan kaya ngono karo Gusti Allah kita.' Kita bakal nggunakake tembung 'avarema'. Kaya ibu sing 'nuduhaké welas asih' marang anaké, 'nduwèni welas asih' miturut makna asli basa Rusia Kuna. Ing Hakodate, Santo Nikolaus miwiti nerjemahaké Kitab Suci saka basa Cina; nanging dhèwèké ora suwé yakin yèn terjemahan basa Cina kuwi ora cukup lan banjur ngalih nerjemahaké Prajanjian Anyar saka basa Slavia Greja, sing dianggep luwih akurat tinimbang versi Rusia. Saben ayat dipriksa silang karo Vulgate, Septuaginta, lan terjemahan Inggris. Ing bagean sing angel, sang wali ngandelake komentaré St. Yohanes Krisostomus. Kanthi nyambut gawe 4–5 jam, dhèwèké mung bisa nerjemahaké ora luwih saka 15 ayat. Sawisé sang wali ngrampungaké pakaryané nerjemahaké Injil-injil lan Kitab Para Rasul (versi kapisané), mau uga wiwit diwaca ing basa Jepang. Saliyane, Epistel Santo Paulus marang wong Galatia, Efesus, Filipi, lan Kolose, uga separo saka Epistel marang wong Roma, diterjemahaké ing Hakodate. Ing wektu sing padha, ana buku pandonga cekak (sing diterjemahake saka basa Cina), upacara baptisan lan panriman wong sing durung pracaya, 'Pengakuan Iman Ortodoks' saka Santo Demetrius saka Rostov, katekesan kanggo katekumen, ringkesan Prajanjian Lawas, *Injil Penjelasan* Uskup Michael lan *Teologi Moral* Metropolitan Plato.

13. Nalika gempa Canton taun 1923, kubahé ambruk, lan kabèh perabotan katedral lan ikonostasis rusak amarga kobongan. Perpustakaan misi, sing isiné nganti 30.000 jilid, uga kobong. Malah lonceng-loncengé, sing lumer amarga panas banget, uga ilang. Ing sinode darurat tanggal 20 Oktober 1923, diputusaké kanggo mbangun maneh katedral. Ing tanggal 15 Desember 1929, katedral iku diresmikaké sawisé dipugar. Arsitek Jepang Shinichi Okada, sing mbangun maneh katedral kasebut, ora ngganti proporsi sakabèhé bangunan, nanging maringi kubah kurva sing meh ora katon, sing dijupuk saka arsitektur candhi Buddha lan nyimbolaké manuk sing mabur utawa nglayang mungghah.

Sawisé pindhah menyang Tokyo, Santo Nikolaus pisanan nerjemahaké Octoechos, banjur Triod Lenten lan Triod Festal, nalika bebarengan nyambut gawe nerjemahaké Injil anyar. Dhèwèké nerjemahaké kabèh pérangan Prajanjian Lawas sing dibutuhaké kanggo siklus taunan ibadah ilahi. Dheweke ora percaya karo terjemahan sing kurang teliti sing digawe dening Katolik lan Protestan lan mulane nyoba ora maca, amarga wedi bakal kesasar utawa tanpa sengaja nyilih apa-apa saka terjemahan mau. Impene sang wali yaiku nerjemahake kabèh Kitab Suci. Ing taun 1910, dheweke nyatakake manawa miturut itungane, dheweke butuh limang taun maneh kanggo ngrampungake karya iki.

"Ora panerjemahan Injil lan Liturgi sing kudu diturunaké menyang tingkat wong akèh, nanging kosok baliné, umat kudu diunggahaké supaya bisa mangertèni Injil lan teks liturgi. Basa kasar ing Injil ora bisa ditampa. Yen aku nemoni loro aksara utawa ungkapan sing persis padha, lan loro-lorone muni lan katon padha mulya ing kuping lan mripat wong Jepang, mula mesthi aku bakal, milih sing luwih umum digunakake, nanging aku ora tau ngalah marang kabodhoan lan ora ngidini kompromi paling cilik babagan akurasi terjemahan, sanajan kuwi ateges aku kudu nggunakake aksara Cina sing arang banget dikenal ing Jepang. Aku dhéwé rumangsa yèn kadhangkala tarjamahanku mbutuhaké akèh upaya saka pamaca Jepang supaya bisa mangertèni. Nanging iki akèh amarga kasunyatan yèn Ortodoksi iku anyar kanggo wong-wong mau...

Sawetara kesulitan lan jebakan ing terjemahan uga muncul amarga akèh karakter wis digunakaké atusan taun déning umat Buddha lan penganut Shinto, sing marakaké konotasi tartamtu, saéngga panggunaané ing konteks Ortodoks dadi mokal utawa mbebayani¹⁴. Ing pirang-pirang kasempatan, uskup nyebarake terjemahan sawijining ayat utawa konsep marang paroki-paroki, njaluk para rohaniawan lan umat kanggo menehi komentar.

Sajeroning telung puluh taun, pas jam enem sore, asistèn terjemahan rutiné, Pavel Nakai—wong sing pendhidhikané unggul, kerja keras banget lan setya marang iman Ortodoks—bakal mlebu ing sel uskup. Dhèwèké bakal lungguh ing bangku cendhek sacedhaké uskup lan miwiti nulis nalika uskup ngandharaké. Pakaryan kuwi biasane suwé patang jam lan rampung jam sepuluh bengi.

Ing ngarepku ana teks Slavia lan Yunani saka Liturgi Ilahi, karo buku rujukan ing sacedhake kanggo mbantu pangerten sing bener. Asistense nduweni kamus lan tata basa Cina lan Jepang, lan ing ngarep kita ana teks Cina saka Liturgi Ilahi sing kita entuk saka Misi kita ing Beijing. Ndeleng teks Slavia lan mriksa karo teks Yunani, aku ngediktasi terjemahané, nyoba nyampekaké makna kanthi akurat sacara harfiah; kanca kerjaku nulis nganggo aksara Cina sing dicampur karo aksara abjad Jepang. Kasulitan terjemahan ing tahap iki ana amarga tata basa Jepang kebalikan karo tata basa kita; tegesé, ing basa Jepang subyek kudu ana ing ngarep, lan kabèh ing terjemahan—ora preduli pinten ana klausa bawahan lan pambuka—kudu dilebokaké ing antarané subyek lan predikat; kabèh mau kudu ana sadurungé predikat utama; Ing saben klausa subordinat lan introduksi, pangaturan klausa sing padha ditrapake.

Sawisé sawijining lagu utawa pandonga wis diwacakaké lan hubungan sintaksis antarané bagéan-bagéané wis ditemtokaké, proses nyempurnakaké teks diwiwiti; keprihatinanku sing utama yaiku njamin makna teks ora nyimpang sanadyan sethithik; kanca kerjaku, ing wektu sing padha, makarya kanthi ati-ati sing ora kalah kanggo njamin katepatan lan kaendahan struktur gramatikal lan stilistis teks. Bagéan pakaryan iki sing paling angel lan mbutuhake ketelatenan. Ing kéné kabutuhan kawruh jero babagan basa Cina lan Jepang dadi wigati banget,

amarga kaping pisan, kudu ana pangerten cetha babagan makna saben aksara Cina supaya bisa milih sing paling asring digunakaké lan gampang dipahami saka akèh aksara sing homofon; lan kaping pindho, kudu mutusaké apa bakal njaga pangucapan Cina saka sawijining aksara utawa mènèhi pangucapan Jepang, amarga nalika aksara-aksara mau digawa saka Cina menyang Jepang, padha nggawa cara maca monosilabik Cina sing nganti saiki isih ana gandhèngané karo aksara-aksara mau lan mung bisa dipahami déning sarjana sing jero kawruh, nanging alon-alon dipendhekake lan nyebar nganti mlebu ing lapisan masyarakat paling ngisor; Ing wektu sing padha, meh saben aksara wis diterjemahake menyang basa Jepang lan nduweni cara maca basa Jepang dhéwé. Endi sing kudu dituruti? Kayane kudu manut kanthi ketat marang panggunaan basa Jepang, nanging asring banget cara maca aksara ing basa Jepang luwih angel dipahami, malah kanggo wong sing ora sekolah, tinimbang cara maca ing basa Cina. Kaping telu, kita uga kudu nimbang apa kudu ninggalaké aksara tanpa transkripsi fonetik basa Jepang utawa, amarga angelé aksara utawa ambiguitasé, kudu nyedhiyakake transkripsi kasebut, lan nganti sepira. Cekaké, kita kudu mutusaké basa apa sing bakal diadopsi kanggo terjemahan. Nalika nimbang pentinge apa sing kita terjemahake, basa ilmiah paling pinunjul paling nguntungake kita; ora kabatesi dening aksara utawa cara pangucapane, lan ora mbutuhake transkripsi apa wae; nanging basa iki bakal ora praktis sanajan kanggo wong sing duwe kawruh sedheng, lan pancen ora bisa dipahami dening wong sing kawruhe sithik. Nalika kita mikir yèn apa sing kita terjemahaké kudu bisa diakses kabèh wong, lan yèn ing kéné ana kaunggulan utamané, kita katarik marang basa rakyat, basa loma; nanging terjemahan kita bakal dadi banget kasar nganti langsung diabaikan déning sapa waé sing dudu wong biasa. Kita wis mutusaké nggunakake basa tengah-tengah. Kita ngupaya netepi iki, sanadyan amarga kriteria sing samar lan wates sing kabur, ana akèh ruang kanggo perselisihan tanpa wates, ing ngendi aku ngupaya kanthi sakabehe cara kanggo njaga kajelasan sing paling gedhé kanggo kabèh, déné kanca kerjaku ngupaya nyegah basa kasar lan njaga keanggunan ungkapan. Nalika pungkasané kabèh kasulitan iki wis rampung diatasi, teks terjemahan wis rampung disahaké lan kabèh buku wis diterjemahaké, kita mriksa manèh

kanthi teliti marang teks asli, njamin yèn ing saindhenging buku mau karakter lan bacaan sing padha digunakaké kanggo tembung lan ungkapan asli sing padha.

Tim penerjemah sakabehe kabentuk saka mantan murid seminari, sing makarya nerjemahake ora mung karya teologi Rusia nanging uga karya sastra Rusia (ing wiwitan, departemen penerjemahan mung diisi dening wong-wong sing wis nampa pendhidhikan teologi ing Rusia; mengko, warga negara Jepang uga wiwit makarya ing kana). Antarane ana rektor seminari, Ivan Senuma, lan garwane, Anna Lukinichna Senuma; Konishi Masutaro, sawijining profesor filsafat lan teologi ing seminari sing wis ngentekake sepuluh taun ing Rusia (lan mengko mbalik kapercayan dadi Protestan); lan penerjemah uga sarjana kondhang Nobori Shōmu. Wong suci iku nulis: "Ayo padha nerjemahake lan maca. Sawise kowe wis kenal karo sastra Rusia, karo Pushkin, Lermontov, para Tolstoy lan Dostoevsky, ora mungkin ora tresna marang Rusia."

Perang

Wiwit taun 1900, sentimen anti-Rusia saya kenceng maneh, sing mesthi wae mengaruhi sikap marang Gréja. D. M. Pozdneev nyitir kutipan khas saka koran *Nihon*: "Gréja Ortodoks iku panggonan ala, saka kono kutukan udan marang Jepang lan doa dipanjatake supaya Jepang kalah. Iku mesthi dadi lembaga pusat kanggo mata-mata ing layanan Rusia. Wong Jepang sengit marang kubah katedral Rusia, sing menjulang ing saindhenging kutha, kaya ngirim pesen ngremehake marang Istana Kaisar dhéwé; padha sengit marang lonceng gereja, sing saben Minggu esuk ngganggu turu tentremé warga kutha kanthi swarane sing banter."

Sawisé aliansi antarané Jepang lan Inggris Raya dirampungaké ing taun 1902, dadi cetha yèn perang antarané Jepang lan Rusia ora bisa dihindari. Ing sinode taun 1903, Uskup Nicholas kapaksa mangsuli pitakon sing dadi keprihatinan gedhé tumrap umat Kristen Ortodoks Jepang: apa padha kudu melu perang nglawan Rusia. Panjenengané mangsuli yèn dhèwèké kudu nepaki kawajiban marang tanah airé bebarengan karo bangsa liyané.

Yèn perang meletus, dhèwèké kudu ng nganggep Rusia minangka mungsuh, nanging "nglawan mungsuh ora ateges mbencèni, nanging mung mbela tanah airé."

Ing tanggal 5 Februari 1904, Jepang mungkasi hubungan diplomatik karo Rusia. Loro rohaniawan sing lagi ngladeni ing misi wektu kuwi banjur bali menyang tanah air. Para rohaniawan lan umat gereja Jepang nyuwun marang uskup supaya tetep ing Jepang. Uskup Nicholas mangsuli yèn dhèwèké wis njupuk kaputusan ing ngarsané Gusti Allah kanggo tetep ing Jepang, ing apartemen ciliké ing sacedhaké katedral. "Muga-muga pranyatan perang iki ora bakal nggawa owah-owahan apa-apa ing kegiatan gréja kita. Para katekis bakal terus nginjili Injil Sang Juruwilujeng, para murid bakal terus rawuh ing sekolah misi, lan aku dhéwé bakal nyawisake awakku sakabehe kanggo nerjemahake buku-buku liturgi kita...

Dina iki, kaya biasane, aku ngadani Misa ing katedral, nanging wiwit saiki aku ora bakal melu maneh ing ibadah umum greja kita... Nganti saiki, aku wis ndedonga kanggo kamakmuran lan katentreman Kakaisaran Jepang. Nanging saiki, amarga perang wis diumumaké antarané Jepang lan tanah airku, aku, minangka warga nagara Rusia, ora bisa ndedonga kanggo kemenangan Jepang nglawan negaraku dhéwé. Aku uga nduwé kewajiban marang tanah airku, lan mulané aku bakal seneng ndeleng panjenengan padha nepaki tugas panjenengan marang negaramu dhéwé." Surat Edaran dikirim menyang kabèh paroki Gréja Ortodoks Jepang, sing wis kaget amarga diumumaké perang marang Rusia. Ing surat kuwi, uskup mberkahi umat Kristen Jepang supaya netepi kawajibané minangka prajurit sing setya, nanging ngélingaké: "Kowe-kowe sing kudu mlebu perang, ngorbanake nyawa, perangna—ora amarga kebencian marang mungsuh, nanging amarga katresnan marang sedulur bangsamu... Katresnan marang tanah air iku raos suci... Nanging saliyané tanah air ing donya, kita uga duwe tanah air ing swarga... Tanah air kita iki yaiku Gréja, sing kita kabèh dadi anggotané lan lumantaré anak-anaking Rama ing Swarga sejatiné mbentuk siji kulawarga... Lan ayo bebarengan kita nepaki kawajiban kita

marang tanah air kita ing swarga, saben wong manut panggilané dhéwé... Lan ing wektu sing padha, ayo padha ndedonga kanthi khusus supaya Gusti Allah enggal mulihaké tentrem sing wis rusak..."

Para Wali iku mandhegake kabeh surat-menyurat karo Rusia lan nyawisake awake dhewe sakabehe kanggo pakaryan terjemahan.

Nalika tawanan perang Rusia wiwit teka ing Jepang (jumlahé nganti 73.000), Santo Nikolaus, kanthi idin pamaréntah Jepang, ngedegaké Paguyuban Kanggo Panglipur Rohani Para Tawanan Perang. Lima imam sing bisa basa Rusia dipilih kanggo nglayani para tawanan. Gereja Jepang mberkahi saben tawanan sing teka ing Jepang nganggo salib perak. Para tawanan diparingi ikon lan buku. Uskup piyambak nulis marang para tawanan kaping pirang-pirang.

Pakaryané Uskup Nikolaus nalika perang diormati banget ora mung ing Jepang nanging uga ing Rusia. Kaisar Nikolaus II nulis marang Uskup Nikolaus ing pungkasan taun 1905: '...Panjenengan sampun paring paningal dhumateng sadaya bilih Gréja Ortodoks Kristus, ingkang adoh saking panguwasa donya lan kabèh mungsuhan suku, nampani kabèh suku lan basa kanthi sami. <...> Miturut dhawuhe Kristus, panjenengan boten ninggalake kawanan ingkang kaparingaken dhateng panjenengan, lan sih katresnan lan iman maringi kekiyatan dhateng panjenengan kanggé nglampahi cobaan geni ingkang abot kados ingkang dipunraosaken nalika perang, lan, ing tengah-tengah permusuhan perang, njagi katentreman, iman, lan pandonga ing gréja ingkang dipunwangun lumantar pakaryan panjenengan."

Kecerdikan lan kawicaksanan langka sing dituduhake Santo Nikolaus sajrone taun-taun perang luwih ngangkat panggonané ing paningal masyarakat Jepang sawisé perang rampung. Wibawa sang santo mbantu kanthi cepet ngatasi akibat psikologis perang lan mbukak dalan kanggo perdamaian maneh antarané Rusia lan Jepang, sing terus lumaku nganti taun 1917.

Masa sawisé perang nggawa cobaan anyar. Aliran sumbangan saka Rusia menyang misi Ortodoks ing Jepang meh garing. Akibaté, misi kasebut kapaksa ngeculaké 30 katekis lan nutup kolese pelatihan katekis.

Ing taun 1908, Uskup Sergius (Tikhomirov)¹⁵ teka ing Katedral Kyoto. Panjenengané kanthi cepet nguwasani basa Jepang lan miwiti pakaryan misionaris kanthi aktif, lelungan ing saindenging Jepang. Tekane dhèwèké maringi panglipur ageng marang Uskup Agung Nicholas, sing nulis: "Saiki aku bisa mati tentrem, yakin yèn pakaryan misi ana ing tangan sing becik," lan uga: "...kita isih butuh loro misionaris sing semangat kaya ngono manèh. Kita ndedonga marang Gusti Allah kanggo iki lan ngarahaké pandhangan kita menyang Rusia."

Taun-taun pungkasan ing uripé lan sedaé

Ing Juli 1911, peringatan kaping lima puluh pelayanan Bapa Nicholas ing Jepang dirayakake kanthi upacara agung. Uskup Sergius (Tikhomirov) nulis: "Para imam lan katekis wiwit teka saka saben pojok Jepang... Ana luwih saka 120 wong kuwi waé, lan akèh wong Kristen saka provinsi uga ngupaya rawuh. Mula saben dina wiwit esuk nganti bengi, sesepuh umur 75 taun iku lungguh ing kamare, ngrungokake laporan para imam babagan kahanan paroki-paroki, crita para katekis babagan dakwah ing wilayahé, utawa ngobrol ramah karo sawijining ibu sepuh sing teka saka wilayah adoh. Sinode diwiwiti... Lan apa ora akèh sing kudu ditindakake lan akèh kesenengan ing kana? Pesta ulang taun... Ing sajrone sedina: Liturgi, ibadah, dhahar awan ing hotel karo tamu kehormatan, lan bengi musik. Kuwi rampunge kanggo kita para enom. Nanging bapak sepuh umur 75 taun diundang menyang kumpul para mantan murid Sekolah Surugadai. Mula piyambakipun mangkat. Lan tinimbang ngrungokake, piyambakipun ngentekake wektu kanggo ngomong lan maringi kawicaksanan. Kita mung bisa gumun kepiye Gusti Eminen bisa ngliwati dina kaya ngono... Lan sesuk uga ora ana istirahat. Ana sesi dawa—watara patang jam—maca pesen ucapan selamat. Lan bengi ana dhahar bengi ing pekarangan misi, karo atusan wong Kristen... Nanging miturutku, sanajan dina iki mesthine bakal lumaku lancar kanggo uskup almarhum, yen

ora amarga momen pungkasan... Kanthi kapengaruh pidato-pidato mau, Uskup munggah, ngangkat sirahé kanthi semangat sing luar biasa lan, kanthi swara sing muni ngliwati alun-alun amba kang kebak atusan wong Kristen sing lagi mangan bengi, ngusulake supaya padha nyanyi lagu kebangsaan Jepang minangka pangurmatan marang Paduka Sri Baginda, Kaisar Jepang, sing amarga katresnané marang agama, Kristen ora mung bisa nyebar nanging uga bisa nikmati, sanajan ora diparingi dukungan, paling ora kamakmuran sing sampurna. Kudu dideleng semangaté uskup sing luar biasa, pasuryané abang sumringah. Kudu krungu carane uskup ora mung miwiti nyanyi kidung dhisik, nanging uga nyanyi nganti rampung... Kudu weruh semangat enom ing awak sing sejatine wis ora enom maneh . Lan banjur mesthi cetha marang kabeh wong yen momen iki ora bakal kliwat tanpa ninggalake bekas ing atine uskup sing lagi gundah..."

Kekakuan saraf lan kesel banget ing dina-dina kuwi nambah parah asma jantung sing dadi panyakité Gusti Inggil. Kekuwatane wiwit suda kanthi cepet.

Sethithik sadurunge seda, Uskup kandha marang Uskup Sergius: "...Peran kita ora luwih gedhe tinimbang bajak. Wong tani wis ngolah sawah; bajake wis aus. Mula dheweke mbuwang. Aku uga wis aus. Lan aku uga bakal dibuwang. Bajak anyar bakal miwiti ngolah. Mula, awasna, lan ngolah! Ngolah kanthi jujur! Ngolah tanpa kendhat! Mugi pakaryan Gusti mekar! Nanging uga dadi panglipur manawa Gusti milih panjenengan, saka sakabehing tiyang, kanggo ngolah. Iku ateges panjenengan durung karatan. Iku ateges, lumantar pakaryan panjenengan ing lampah Gusti, atimu wis rada resik, lan kanggo punika kita bakal tansah matur nuwun marang Gusti."

Uskup Agung Nicholas nindakake ibadah pungkasané ing dina kapisan Natal taun 1912. Sawetara dina sawisé, dhèwèké mlebu ing Rumah Sakit St. Luke ing Tsukiji. Nanging, tanggal 5 Februari, Panjenengané sing Mulya, kepéngin ngrampungaké urusané, meksa supaya digawa bali menyang Surugadai, lan nerusaké pakaryan

terjemahané. Ing tanggal 13 Februari, dhèwèké nyusun laporan pungkasané marang Sinode babagan kahanan misi.

Ing tanggal 15 Februari, Panjenengané nuntut supaya latihan paduan suara diwiwiti maneh—sing biyasané dianakake ing kamar jejere nanging wis dibatalake miturut saran dhokter—lan nyuwun supaya kidungan favorité, 'By the Rivers of Babylon', dinyanyèkaké.

Ing bengi iku, dhèwèké wiwit ngalami delusi, nalika kuwi wong sing arep seda kuwi ngucapaké tembung 'Kebangkitan' bola-bali. Ing tanggal 16 Februari, jam pitung setengah, lonceng gedhé ing gréja muni, ngumumaké sédaé Saint Nicholas.

15. Metropolitan Sergius (Tikhomirov) ditahan ing April 1945 minangka 'mata-mata Rusia'. Panjenengané séda tanggal 10 Agustus taun sing padha.

Uskup Sergius nulis: 'Uskup ora nggero maneh. Perawat ora menehi suntikan maneh. Mung maca meneng Sabda Kristus—kanggo pangabdiané Panjenengané nglampahi sakabehing gesangé sing suci—sing mecah misteri pati, sing cetha banget ing sisih ambené, ing ngendi wingi dhèwèké isih rame ngobrol lan nyusun rencana kanggo sepuluh taun karya. <...>

Awaké Panjenengané Uskup Agung sing Mulya dipun pasang ing Gréja Salib... Ing dina Setu, 4 Februari [Gaya Lawas], ing ésuk lan sonten sawisé Pamujan Wengi Kabèh; ing dina Minggu sawisé Liturgi Ilahi lan ing sonten; lan ing dina Senin, 6 Februari, ing ésuk lan sonten, upacara pangeling-eling resmi dianakaké ing kéné, tansah ing gréja kang kebak. Panjenengané durung dibaringaké ing peti mati, amarga peti matiné durung siap. Aku nyekseni adat sing nggumunaké ing dina-dina kuwi, pisanané ing pelayananéku ing Jepang! Klompok

Kristen sing kondhang, kanthi sarujukan bebarengan, padha teka ing ngarsané jenazah ing wayah bengi lan jaga nganti esuk, ngrungokaké maca Injil.

Awaké Uskup Agung wis diolesi lenga suci saka relik Santo Joasaph saka Belgorod. Kanthi dana sumbangan saka A. P. Sinelnikova, sawijining petak cilik ing Makam Yanaka (kacamatan Ueno) dituku, ing ngendi panguburané dilakoni tanggal 22 Februari.

Ing esuk, ana patang Liturgi kanggo tentreming atiné Uskup Agung Nicholas sing dipun lampahi ing patang mezbah. Ing jam 11, upacara panguburan diwiwiti ing Katedral Kebangkitan Kristus, sing lumantaré nganggo basa Jepang. Antarane karangan kembang liyane, siji saka Kaisar Jepang katon menonjol — sawijining pakurmatan sing arang diwenehake marang wong manca. Sawise upacara panguburan, peti mati digawa ngubengi katedral lan dipasang ing mobil jenazah. Rombongan panguburan, sing dawa sepuluh kilometer, mangkat menyang kuburan. "Angin ngoyak spanduk kita kanthi kenceng banget. Kita kudu ngibarke bendera setengah tiang. Para murid lanang lan wadon padha mlaku. Kabeh nganggo seragam sing padha. Kabeh padha nyekel ranting palem, pratandha iman marang kasil misi Panjenengané ing Jepang. Kembang tanpa cacah, atusan karangan. Ikon suci, salib. Para imam lan diakon nganggo busana suci... Akeh katekis nganggo stichar. Uskup, nganggo busana lengkap, nyekel crozier ing tangané. Pituduh Gusti. Kabeh regalia jabatan uskup dipanggonaké déning Gusti. Ing mburi ana kereta kuda sing nggawa peti jenazah sing larang regané, diiringi wakil Rusia nganggo busana kraton sing disulam emas. Lan prosesi, prosesi tanpa entèk-entèké umat Kristen..."

Katedral Santo Nikolaus

Kanggo ngrealisasikake rencana mbangun katedral, dibutuhake dana sing akeh lan dhukungan saka masyarakat. Kanggo nglumpukake dana, Archimandrit Nicholas lelungan menyang Rusia. Ing taun 1879–1880, piyambakipun ngunjungi St Petersburg, Moskow, Kazan, Kyiv, lan Odessa, nglumpukake sumbangan sukarela.

Ing Rusia, misi kasebut tansah nampa dhukungan kuat saka Menteri Pendidikan Umum, lan sawisé dadi anggota Dewan Negara, Count Efimiy Vasilyevich Putyatin. Ing taun 1853, Laksamana Madya Putyatin, nalika numpak kapal induk fregat *Pallada*, 'nemokake Jepang' kanggo angkatan laut Rusia; piyambakipun ugi netepake hubungan diplomatik antawis kalih nagari lan nandhatangani perjanjian resmi pisan babagan paseduluran antawis Jepang lan Rusia. Minangka tokoh sing duwé pangaribawa ing kalangan sosial lan politik ing St Petersburg, Putyatin ngopeni Nicholas kaya anaké dhéwé lan kanthi tresna ngatur kabutuhan misi kasebut. Anak wadoné admiral, Olga, uga raket karo Romo Nicholas lan ing taun 1884 lelungan menyang Jepang dadi biarawati kanggo mbantu pakaryan misionariné.

Ndeleng kasil misi ing Jepang, Sinode Suci mutusaké ngangkat uskup ing kana. Ora ana calon liya sing bisa dibayangake kajaba Nikolai dhewe. Ing tanggal 30 Maret 1880, piyambakipun diangkat dadi uskup ing Lavra Alexander Nevsky. Nalika bali menyang tanah air kapindho numpak kapal uap Dobrovolno saka armada, Panjenenganipun Nikolai ngunjungi Palestina, ngormati Makam Suci lan nggawa cabang palem bali menyang Jepang.

Wiwitane, rancangan kanggo gréja mbesuk digawé déning arsitek St. Petersburg, Profesor A. Shurupov. Tata letak bangunan mau mirip salib Yunani, lan kubah-kubahé dirancang nganggo gaya Bizantium * *. Nicholas tuku sawijining petak tanah ing pucuk Bukit Suruga-dai ing distrik Kanda, ing ngendi ing jaman pertengahan ana menara jaga geni sing uga dadi mercusuar kanggo kapal-kapal mlebu pelabuhan Edo (Tokyo kuna). Pambangunané diawasi déning arsitek Inggris Joshua Conder, sing ing wiwitan abad kaping 19 lan kaping 20 mbangun luwih saka 50 bangunan ing Tokyo, kalebu Istana Kaisar. Pitu taun sawisé, ing taun 1891, Conder nyerahaké kunci Katedral Kebangkitan Kristus marang Uskup Nicholas. Upacara konsakrasi iku dihadiri dening 19 imam Jepang lan luwih saka 4.000 wong Kristen. Gereja Ortodoks iki, sing misuwur kanthi jeneng 'Nikolaido' (teks harfiahé 'Gereja Santo Nikolaus'), ora suwe banjur dadi pratandha kutha krajan Jepang. Para pelaut Rusia

ngenali ing wanguné gambaran gréja utama Angkatan Laut Rusia — Katedral Angkatan Laut Santo Nikolaus ing Kronstadt. Nganti gempu bumi nggegirisi taun 1923 sing nyerang Tokyo—sawisé kuwi wiwit dibangun gedhong-gedhong dhuwur—katedral Ortodoks sing dunungé strategis iku dadi salah siji gedhong paling dhuwur ing kutha. Iki nyebabake kritik: "Ora pantes katedral ngluwihi Istana Kaisar," "Iki minangka pameran sikap kasar Rusia."

Nanging, skala pambangunan lan panggonan katedral mau ing ibukutha Jepang cocog karo kalungguhan Nicholas dhéwé lan peran sing wis digawé nalika semana ing masyarakat Jepang. Uskup iki diormati banget, kanthi akèh pangagum ing Rusia lan Jepang. Wibawane dipigunakaké ing akèh bab, wiwit saka artikel babagan studi Oriental nganti babagan hubungan internasional. Ketrampilan diplomatik Uskup Nikolai saya cetha nalika ngrampungaké konflik sing muncul saka 'insiden Otsu' sing misuwur, nalika ana upaya nyerang ahli waris tahta Rusia, Nikolai Alexandrovich.

Iki sawijining kedadeyan sing durung tau ana sadurunge. Tsarevich Rusia, sing rawuh ing Jepang miturut undhangan Kaisar Jepang—lan keselamatane wis dijamin déning piyambaké—diserang déning sawijining petugas polisi saka tim keamanané dhéwé. Jepang nemokake awake dhewe ngadhepi kegagalan diplomatik sing nggegirisi, malah dadi ancaman marang keamanan nasional, amarga wektu kuwi pitu kapal perang Rusia sing ngancani pangeran waris gampang wae bisa ngrusak kabèh armada Jepang. Murka wong-wong Rusia katon cetha nalika padha nolak layanan dhokter Jepang sing dikirim déning Kaisar, sanajan lukane ora pati abot. Kaisar dhéwé buru-buru sowan marang Nikolai Alexandrovich, nganter nganti ing pelabuhan lan malah munggah ing kapal perang Rusia — sawijining tumindak sing ora bisa dibayangaké déning sawijining panguwasa Jepang. Utusan Rusia Shevich lan Uskup Nikolai melu campur tangan ing kahanan kasebut. Nikolai pancen semangat banget lan, utamane, ngajak wong sing jenenge padha, luwih saka sapa wae, supaya prakara iki ora nganti dadi perang karo Jepang. Tsarevich nampa pangapuntèn saka Kaisar Jepang. Kedadeyan kasebut rampung kanthi tentrem.

Ing taun 1910, peringatan kaping 50 pelayanan Nikolai ing Jepang dirayakake kanthi upacara agung. Sinode Suci ngangkat dhèwèké dadi uskup agung. Nikolai nampa ucapan sugeng saka Kaisar Jepang, Gubernur Tokyo, pers Jepang, lan misi manca negara. Pidato Gubernur Tokyo ngemot tembung-tembung ing ngisor iki: '...Kula anggep bilih pangabdian ingkang sampun dipun aturaken dhumateng nagari kita dening bapak guru ingkang kinurmatan, Nicholas, boten winates namung ing prestasi satunggaling misionaris, nanging ugi wonten ing kasunyatan bilih piyambakipun sampun nyumbang dhumateng peradaban nagari kita...'

Wong manca liyane ing Jepang padha ngomong kanthi semangat babagan misi Rusia. Saka sawijining laporan Inggris: "Saliyane Gréja Anglikan ing Jepang ana Misi Rusia sing megah ing sangisore pimpinan Kristen paling unggul ing Jepang, Uskup Agung Nikolai..."

Uskupé dhéwé ngendika babagan kauntungané dhéwé kaya mangkéné: "Apa arit sing digunakaké petani kanggo ngolah sawah iku nduwé kauntungan dhéwé? Apa isa sombong: 'Delengen kéné, umat Ortodoks, apa sing wis tak lakoni!'... Peran kita ora luwih gedhé tinimbang arit. Petani wis ngolah, arit wis aus. Dhèwèké mbuwang arit mau. Aku uga wis aus. Lan aku uga bakal dibuwang. Arit anyar bakal miwiti ngolah. Mula ayo terus, ngolah! Ngolah kanthi jujur! Ngolah tanpa kendhat! Muga-muga pakaryan Gusti saya tuwuh!

Nanging, tetep dadi kabungahan nalika ngerti yèn Gusti wis mbajak bebarengan karo kowe. Iku tegesé kowe durung karatan. Iku tegesé, nalika makarya ing lahané Gusti, atimu wis rada resik. Lan kanggo iki, kita bakal tansah matur nuwun marang Gusti."

Tembung lan Piwulangé Nicholas saka Jepang

Siapna atimu kanggo godaan

Khotbah dening St. Nicholas saka Jepang ing Konsil Gréja Jepang ing Juli 1887

Kanggo iku, Gusti Allah milih kowe saka sakabehing manungsa. Iku ateges kowe durung kelangan kaprigelanmu. Iku ateges, nalika makarya ing pakaryan Gusti Allah, atimu wis rada suci. Lan kanggo iku kita bakal tansah matur nuwun marang Gusti Allah. "Tembung lan Piwulang Nicholas saka Jepang Siapna atimu kanggo godaan xml-ph-0000@deepl.internal Pidato St. Nicholas saka Jepang ing Sinode Gréja Jepang ing Juli 1887 Apa waé kang kelakon marang kowe, tampanana kanthi kersa, lan ing pangowahan-pangowahan pangandhappmu, sabarna suwe' (Sir. 2:1–3). Kita kabeh sing padha kumpul ing kene mesthi wis niat ngabdi marang Gusti Allah lan, amarga iku, padha ngerti tenan yen ngabdi marang Gusti Allah ateges meksa awak dhewe kanggo kerja keras. Nanging kita uga ngerti yen pangabdian iki ngemot kabungahan ageng. Amarga Gusti Allah sing maha weruh ora mung ndeleng wong-wong sing makarya kanggo Panjenengané, nanging uga nulungi lan ing welas asihé tresna marang wong-wong mau. Nanging, dalan makarya kanggo Gusti kebak bebaya lan alangan, kalemahan lan tiba; mulané Kitab Suci mulang yèn kowe kepéngin ngabdi marang Gusti Pangeran, kowe kudu nyiapaké atimu kanggo godaan.

Ana loro jinis cobaan: sing kapisan yaiku cobaan sing asalé saka ndhuwur; sing kapindho yaiku godaan saka ngisor. Bab cobaan saka ndhuwur, Kitab Suci kandha kaya ngene: 'Kaya emas lan pérak diuji nganggo geni, mangkono uga Gusti Allah nguji manahé manungsa' (Amsal 17:3). Emas bisa murni, bisa uga ngemot rereged, utawa bisa palsu. Nalika dites nganggo geni, emas murni ora rusak nanging malah dadi luwih ayu; bagean murni kapisah saka emas sing ngemot rereged; lan emas palsu pungkasané dadi barang sing ora ana regane. Kanthi cara sing padha, kabecikané manungsa bisa asli, bisa uga kacampur karo kesombongan lan kabanggaan utawa hawa napsu liyané, utawa malah palsu lan ora tulus kabèh, kaya sing kelakon marang wong Farisi sing munafik. Mula, cobaan sing teka saka ndhuwur nemtokaké kualitas kabecikané

manungsa. Gusti Allah wis ngerti manahé manungsa wiwit wiwitan; mula cobaan ora dikirim supaya Gusti Allah bisa nemokaké apa kabecikan kita, nanging kanggo kapentingan wong mau dhéwé, supaya yèn padha weruh ana campuran kabohongan lan pura-pura, padha bisa tobat lan mbalèk marang kabecikan. Muga-muga kita ora kapisah saka cobaan kaya ngono sing teka saka ndhuwur.

Nanging, saliyané saka iku, ana jinis godaan liyané, yaiku godaan sing asalé saka setan, sing nyuntikaké pepeteng ing pikirané wong, ngucuraké kabèh jinis rereged ing atiné, nuntun wong mau marang bingung lan, kanthi mangkono, nuntun wong mau tumindak ala kanthi tujuan supaya nyawaning wong-wong sing nyembah Gusti mbalik adoh saka Panjenengané.

Kita sing wis milih ngabdi marang Gusti kudu tansah éling yèn kita ana ing tengah-tengah godhongan lan ajakan iki. Kitab Suci kandha: *'Aja mabuk, aja kélangan waspada; amarga mungsuhmu, Iblis, ngubengi kaya singa nggerem, nggoleki sapa sing bakal dipangané'* (1 Petrus 5:8–9). Kabèh katekis lan imam ana ing pangawasan rapeté setan, sing kepéngin ngalahaké wong-wong mau, banjur nembak akèh panah geni. Panah sing paling mbebayani yaiku rasa puas dhéwé lan kesombongan. Amarga akèh katekis wiwit mèngeti nalika isih enom banget, lan wong-wong wis nyebut wong-wong mau guru lan mentor. Ora kaget yèn setan, nguntungaké kahanan iki, gampang nandur rasa sombong ing atiné; lan pintena para pelayan Gréja sing wis ambruk amarga panah iki! Saben taun aku nglatih akèh katekis, nanging akèh sing banjur mundur. Apa sababé? Kabèh mau amarga rasa puas dhéwé lan sombong. Yen ana wong Kristen sing nyoba ngélingaké, malah padha nesu. Setan nduwé akèh panah geni liyané sing digunakaké kanggo nggebuk wong-wong sing ora bisa nolak dhèwèké. Wong-wong kuwi, tanpa kecualian, kabèh sing wis dicopot saka dhaptar katekis. Lan pinten sedulur, ana sing arep ngabdi marang Gusti nanging gagal nolak godaan lan tiba? Pira ngenesé iki!

Mula saka iku, penting banget kita tansah nyiapake awake dhewe kanggo ngadhepi godaan, amarga iku dhasar kekuwatan kita. Nanging, yen kita ora nyiapake awake dhewe, kita bakal tansah kalah dening godaan. Setan bakal nyabet wong-wong kaya ngono nganggo panahé lan mateni wong-wong mau. Saiki, sadurunge wiwitané Konsili, nalika aku merenung marang jaman kepungkur lan ndeleng marang mangsa ngarep, aku wis mutusaké yèn kabèh iki kudu dakandharaké marang kowé minangka prakara sing paling wigati lan penting.

Kitab Suci kanthi cetha nerangake cara-cara sing kudu kita gunakake supaya bisa nyiapake awake dhewe ngadhepi godaan.

Kaping pisan, '*siapna atimu*' (Sirakh 2:2); tegesé, jaga atimu, aturana urusanmu kanthi tertib lan nglumpukna kabecikan, lan kanthi mangkono kowe bakal ora tiba ing godaan. Kaya prau, yen dirumat lan dikendhaleni kanthi becik, ora bakal wedi badai utawa ombak gedhe, nanging yen ora dirumat kanthi becik, ana bebaya bakal karam; lan kaya jaran, yen ora dipandu kanthi becik, bisa mlayu lan pungkasane , bisa nganti ambruk utawa tiba ing bolongan, mangkono uga karo manah manungsa: yen ora dipandu kanthi becik, apa sing bakal kelakon? Ora ana liya kajaba iki: yèn setan nyedhak marang kita, dhèwèké bakal nanduraké manéka rancangan ala ing pikiran kita lan mbuwang atiné lan tumindak kita ing kahanan acak-acakan.

Kapingdho, '*aja kesusu.*' Manungsa miturut kodraté condhong marang ala; mula, supaya bisa ngungkuli godaan, kudu siyap nampa sakabèhé kasangsaran lan sedhih, ngendhalèkaké dhiri, lan ngarahaké manah marang kabeneran. Yen kita ora tahan kasangsaran lan sedhih, kita ora bakal bisa ngungkuli apa-apa, amarga tanpa kasangsaran lan sedhih, sapa sing bisa ngalahake mungsuh?

Katelu, '*ngrembaka marang Gusti lan aja ngalih saka Panjenengané*' (Sirakh 2:3). Kanthi ngrembaka marang Gusti, kita bakal aman saka godaan apa waé, kaya prau sing wis tekan pelabuhan ora wedi badai maneh.

Iki tembung-tembung sing arep tak sampaikan marang kowe, sedulur, sadurunge wiwitané Majelis, lan aku kepéngin kowe nyimpen tembung-tembung iki ing atimu lan tansah ngrekta.

Saka layang marang Metropolitan Makarii (Nevsky)¹

Kula tampi surat panjenengan ingkang kinurmatan tanggal 4 November taun wingi ing tanggal 30 Desember. Kula matur nuwun dhumateng kabar, sanadyan punika sedhih. Runtutan kekalahan ing perang ing nagari manca, karusuhan tanpa

¹ Santa Makarius (Nevsky), Metropolitan Moskow lan Kolomna (1835–1926). Metropolitan Moskow lan Kolomna (1912–1917), Metropolitan Altai (wiwit 1920), misionaris lan pendidik pinunjul kanggo bangsa-bangsa Altai.

kendhat lan getihen ing tanah air – kadosipun Gusti sampun ninggalaké Rusia, utawi langkung tepatipun, tanganing Gusti boten nate kesel ngukum Tanah Air kita ingkang mlarat! Nanging, mesthi wae, kita yakin tenan manawa iki tangan tengen kang ngukum saka Rama kang tresna, mbenerake anaké sing wis kesasar ing anané anarki. Iman iki dadi panglipur siji-sijiné ing dina-dina peteng saiki, nalika méga isih nggelap ing ndhuwur Rusia, katon kebak kilat lan guntur. 'Saiki kita bisa iri marang kowe,' kowe kersa nulis. Ya, ing kene ora ana revolusi, kabeh tentrem; nanging kahanan batin ing kene meh padha karo kowe: pikiran-pikiran iki luwih nyiksa amarga ora ana sing bisa diajak rembug utawa dibagi.

Babagan Gréja, syukur marang Gusti, kabèh apik-apik waé ing kéné. Khotbah saiki luwih urip tinimbang nalika perang, amarga para imam sing ngladèni tawanan perang wis bali marang jemaaté. Luwih saka kuwi, asap perang wis ngusir prasangka marang Ortodoksi saka Rusia—yèn kuwi mung konspirasi kanggo ngrebut Jepang lan sapituruté. Sawetara katekis enom dipanggil kanggo tugas militer; sawisé padha bali, padha langsung nyuwun nerusaké tugase ing gréja lan saiki padha semangat nerusaké. Ana wong-wong sing rawuh ing kelas katekesan ing endi-endi, lan kita kerep nampa laporan saka para imam babagan baptisan sing wis kelakon. Sinode kita taun iki bakal gedhe banget lan, menawa Gusti kersa, bakal maringi urip anyar marang Gréja wiwit saiki. Cekakipun, kabeh ing kene nyenengake. Nanging siji-sijine, aku ora duwe asisten. Aku wis tuwa—siji sikilku wis ana ing kuburan—umurku 70 taun lan aku piyambakan; ora ana sing bisa tak percayai kanggo ngurus Gréja; iki dadi sedhikku sing tansah ana. Nanging ana siji panglipur sing paling gedhé: pakaryan Gréja dudu kagungan kita dhéwé, nanging pakaryan bebarengan; kita mung abdi; mugi Gusti kersa miturut karsa Panjenengané!

Nuwun berkah pasturalsastra panjenengan lan pandonga suci panjenengan kanggo iki lan Misi lokal Gréja, kanthi pangabdian sing tulus lan rasa syukur sing jero kanggo kabecikan lan welas asih panjenengansikap marang Misi lokal lan Gréja, kula kagungan pakurmatan dados abdi lan panyuwun ingkang paling andhap asor saking Paduka Inggang Mulya, ingkang dados Ulahing Misi Gréjawi Ruslan ing Jepang

*Nikolas, Uskup Reval
Tokyo, 14 April 1906*

*** **

Paduka ingkang Mulya, pastur agung ingkang welas asih lan bapa!

Wis suwe aku nampa layang panjenengan sing kinurmatan lan kado panjenengan sing larang regane – loro buku. Kanggo loro-lorone, kula aturaken panuwun ingkang paling jero dhumateng Panjenengan. Buku-buku mau sampun kabaca, dipunikat, lan kacathet ing perpustakaan Misi, minangka pangeling langgeng tumrap sing paring lan kanggo kapentingan para maos. Minangka wangsulun tumrap surat panjenengan, kaping pisan lan paling utama kula ngaturaken panuwun ingkang sak jeroning manah dhumateng salam sedulur panjenengan ingkang mugu-mugi marang pangabdian kula ingkang dawa lan pangkat kula minangka uskup agung, ingkang kula pancen boten pantes. Minangka penerus kula, kula ngarep-arep Archimandrite Andronikos [Nikolsky]², ingkang sampun naté ngladosi ing kéné nanging nate lara neurasthenia lan lajeng mangkat. Saiki piyambakipun dados rektor Seminari Teologi Ufa lan katon sampun waras saking sakitipun. Sinode Suci katingal badhe ngutus piyambakipun mriki kanthi pangkat vikaris, ingkang badhe maringi kabungahan ageng dhumateng kula, awit Archimandrit Andronikos gadhah kanthi cekap sanget sipat-sipat rohani ingkang dipun butuhake saking misionaris ingkang sae. Aku tansah bungah kowe wis tresna marang wong Jepang lan muji banget marang wong-wong mau; lan aku krasa semangat lan kesengsem banget karo tembungmu sing apikan, manawa kowe 'bakal lunga ngladeni dadi misionaris ing Jepang'!... Tembung-tembung kuwi waé wis cukup supaya aku ora nganggep uripku iki bener-bener sia-sia.

Setengah kapindho layangmu maca sing muram, luwih-luwih amarga wiwit ditulis durung ana secerach pangarep-arep, lan pepeteng saya kandel nutupi Tanah Air kita sing mlarat. Koran mesthi klelep saka tanganku nalika aku tekan laporan babagan pembunuhan, perampokan, mogok kerja, klenengané para siswa, tingkah polahé para seminari sing edan, lan sapituruté. Dewan kamungkinan bakal ditundha nganti kahanan rada tentrem; yen ora, sanajan putusan sing paling welas asih bakal disalahpahami, lan perbaikan sing ditindakake bakal dipuji-puji utawa dibengkokake.

² Andronikos (Nikolsky) (1870–1918), Uskup Agung Perm lan Kungur, martir suci.

Ing babagan Misi lan Gréja, syukur marang Gusti, kabèh apik lan lumaku kaya kuduné. Aku saiki utamane sibuk nerjemahake Liturgi Ilahi. Saiki kita lagi nggarap nada kaping papat saka Octoechos; kabèh ' '—kabeh sing ana ing teks Slavia—diterjemahake. Lan ing kéné cetha sepira wigatiné nerjemahake Liturgi Ilahi menyang basa Rusia utawa, paling ora, ngowahi teks Slavia dadi wujud sing gampang dipahami. Kadhangkala ana wong ngadeg nganti setengah jam utawa luwih mung kanggo siji ayat, mung kanggo mangerteni maknane; lan kadhangkala, sanajan wis nyoba tenanan, wong iku pancen ora bisa mangerteni bab iku lan pungkasane ngganti sing ora bisa dipahami nganggo ciptaan dhéwé, apa waé inspirasi sing diparingaké Gusti ing wektu kuwi. Salah siji tugas paling mendesak saka Konsili mesthine yaiku ngangkat Komisi kanggo mbenakake teks liturgi, nanging dudu Komisi sing suwé banget sing bakal narik masalah iki nganti satus taun.

Kula boten kersa tetep dados utang dhumateng Panjenengan babagan buku-buku, minangka wangsulan dhumateng kalih buku ingkang Panjenengan kintunaken, kula kintun kalih buku saking mriki dhumateng Panjenengan: sawijining cathetan kangge Dewan kula ingkang kaparingi gambar, ingkang dipun terbitaken kangge pangedifikasian gréja-gréja lokal, lan sawijining Mazmur ing basa Jepang. Mugi Panjenengan kersa ngapura; kula remen sanget saged ngbagi saking sethithik ingkang kula gadhahi.

Kanthi ngupaya berkah archpastoral lan pandonga suci Panjenengan kanggo dhiri kula lan sakabèhé Gréja lokal, kanthi pangajêng-ajêng sing tulus, pangabdian ati sing paling jero, lan katresnan sedulur, kula pinunjul dados abdi lan panyuwun Panjenengan ingkang paling andhap asor, ingkang nyekel pucuk Misi Eklesiastik Rusia ing Jepang

*Nikolas, Uskup Revel
Tokyo, 18 September 1906*

Kesimpulan

Kredit utama kanggo padhangake Jepang kanthi cahya Ortodoksi kagungané misionaris Rusia sing unggul—'Rasul Jepang'—Uskup Agung Nicholas, sing ing pertengahan abad kaping 19 miwiti pelayanan evangelisasi ing Tanah Srengéngé Mungah. Santa Nikolaus saka Jepang ora ngirit upaya utawa wektu kanggo sinau basa lan cara urip wong-wong ing antarané sing dadi panggonané kagiatané sing tanpa kendhat suwéné setengah abad; asilé nggumunaké: saka misionaris lan askétis sing piyambakan, dhèwèké banjur dadi pamimpin Gréja sing nduwèni puluhan rohaniawan Jepang lan puluhan ewu umat. Saiki, Gréja Otonom Jepang ana ing donya sing kompleks sawisé jaman industri ing Jepang, kanthi tradhisi multi-denominasi, sikap sing ngutamaké ilmu saka golongan intelektual, lan agresifitas sekte agama anyar lan paguyuban.

Ora ana siji wae ing sajarah panginjilan Kristen ing negara iki sing luwih pantes nampa gelar iki tinimbang Santo Nikolaus, Uskup Agung sing Setara karo Para Rasul.

Santa Nikolaus, sing padha karo Para Rasul, ndedonga marang Gusti Allah kanggo kita!